

ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำในภาษาจีนและภาษาไทย

บทนี้จะศึกษาถึงลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำในภาษาจีนและภาษาไทยโดยแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำ 2 พยางค์ประเภทอัสสระ
2. ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำ 2 พยางค์ประเภทไวย่อัสสระ
3. ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำ 4 พยางค์แบบ AABB
4. ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำ 4 พยางค์แบบ ABAB

คำซ้ำอาจเปลี่ยนเสียงหนักเบาและเสียงวรรณยุกต์ การเปลี่ยนเสียงหนักเบาของคำอาจทำให้เสียงสระเปลี่ยนไปบ้าง แต่เสียงพยัญชนะของคำจะไม่เปลี่ยน เพราะฉะนั้นการศึกษา ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำในภาษาจีนและภาษาไทยนี้ จะพิจารณาเฉพาะเรื่องดังต่อไปนี้ คือ

- ก. การลงเสียงหนักเบา
- ข. เสียงวรรณยุกต์
- ค. เสียงสระ

4.1 ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำในภาษาจีน

4.1.1 ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำ 2 พยางค์ประเภทอัสสระ

: ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำ 2 พยางค์ประเภทอัสสระในภาษาจีนอาจแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ตามลักษณะการลงเสียงหนักเบาของคำซ้ำได้แก่ พยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำ ไม่ลงเสียงหนักประเภทหนึ่ง และพยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำลงเสียงหนักอีกประเภทหนึ่ง

4.1.1.1 ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำ ประเภทที่พยางค์ที่ 2 ไม่ลงเสียงหนัก

คำซ้ำ 2 พยางค์ซึ่งพยางค์ที่ 2 ของคำไม่ลงเสียงหนักในภาษาจีนได้แก่คำ คำซ้ำที่เกิดจากคำนาม คำกริยา และคำสรรพนาม ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำ 2 พยางค์ ประเภทนี้มีดังนี้

ก. การลงเสียงหนักเบา

คำซ้ำ 2 พยางค์ที่เกิดจากคำนาม คำกริยา และคำสรรพนาม ในภาษาจีนประเภทนี้ พยางค์แรกของคำซ้ำจะลงเสียงหนัก ส่วนพยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำจะไม่ลงเสียงหนัก คือจะออกเสียงเป็นเสียงเบา ซึ่งเรียกว่า 輕聲 qīng shēng "วรรณยุกต์เสียงเบา" ในภาษาจีน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำซ้ำ

ลักษณะการลงเสียงหนักเบา

1. คำนาม

(1) 妹妹

meimei

"น้องสาว"

(2) 爸爸

baba

"พ่อ"

2. คำกริยา

(1) 尝尝

changchang

"ชิมสักหน่อย"

(2) 煮煮

zhuzhu

"ต้มสักหน่อย"

3. คำสรรพนาม

(1) 誰誰

sheishei

"ใคร ๆ"

(2) 某某

moumou

"ใคร ๆ"

ข. เสียงวรรณยุกต์

คำซ้ำ 2 พยางค์ที่พยางค์ที่ 2 ของคำไม่ลงเสียงทวิภาคี เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำจะเปลี่ยนไปเป็นเสียงวรรณยุกต์เบา คือ เป็นเสียงเบาทั้งสิ้นไม่ว่าคำเดิมจะเป็นเสียงวรรณยุกต์ใด ส่วนเสียงวรรณยุกต์พยางค์แรกของคำซ้ำจะไม่เปลี่ยน คือเหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(1)	誰	—	誰 誰
	shéi		sheishei
	"ใคร"		"ใคร, "

เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำ เปลี่ยนจากเสียง 2 ไปเป็นเสียงเบา ส่วนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกไม่เปลี่ยน

(2)	喂	—	喂 喂
	wèi		wèiwei
	"ป้อน"		"ป้อนสักหม้อย, ให้อาหารสักครึ่ง"

เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำเปลี่ยนจากเสียง 4 ไปเป็นเสียงเบา ส่วนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกจะไม่เปลี่ยน

คำซ้ำ 2 พยางค์ ซึ่งพยางค์ที่ 2 เป็นพยางค์เสียงเบาในภาษาจีนจะออกเสียงอย่างไรขึ้นอยู่กับระดับเสียงของพยางค์แรก คือ ระดับเสียงของพยางค์ที่ 2 ซึ่งเป็นพยางค์เสียงเบาจะเปลี่ยนแปลงไปตามหลักเกณฑ์ทางเสียงของพยางค์เสียงเบาในภาษาจีน¹ ดังนี้

¹ 趙元任, Chào Yuánrèn, 漢語口語語法
 Hànyǔ Kǒuyǔ Yǔfǎ (ไวยากรณ์ภาษาพูดในภาษาจีน), แปลโดย 呂淑湘
 Lǚ Shūxiāng (Bei jing : Shang Wu yin Shuguan, 1979) หน้า 26.

1. ถ้าพยางค์แรกเป็นเสียงวรรณยุกต์เสียง 1 ซึ่งมีระดับเสียงสูง พยางค์ที่ 2 จะมีระดับเสียงวรรณยุกต์กึ่งต่ำประมาณเสียง 2 ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(1) 桌子 Zhuōzi "โต๊ะ"

เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรก zhuō เป็นเสียง 1 ซึ่งมีระดับเสียงสูง เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 zi ซึ่งเป็นพยางค์เสียงเบา จะมีระดับเสียงวรรณยุกต์กึ่งต่ำ

(2) 哥哥 gēge "พี่ชาย"

เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรก gē เป็นเสียง 1 ซึ่งมีระดับเสียงสูง เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 ge ซึ่งเป็นพยางค์เสียงเบา จะมีระดับเสียงวรรณยุกต์กึ่งต่ำ

2. ถ้าพยางค์แรกเป็นเสียงวรรณยุกต์เสียง 2 ซึ่งมีระดับเสียงสูงต่ำ พยางค์ที่ 2 จะมีระดับเสียงวรรณยุกต์กลางประมาณเสียง 3 ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(1) 石頭 shítou "หิน, ก้อนหิน"

เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรก shí เป็นเสียง 2 ซึ่งมีระดับเสียงวรรณยุกต์สูงชัน ส่วนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 tou ซึ่งเป็นพยางค์เสียงเบา จะมีเสียงวรรณยุกต์ระดับกลาง

(2) 誰誰 shéishéi "ใคร ๆ"

เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรก shéi เป็นเสียง 2 ซึ่งมีระดับเสียงวรรณยุกต์สูงชัน ส่วนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 shei ซึ่งเป็นพยางค์เสียงเบา จะมีเสียงวรรณยุกต์ระดับกลาง

3. ถ้าพยางค์แรกเป็นเสียงวรรณยุกต์เสียง 3 ซึ่งมีระดับเสียงต่ำสูงชัน พยางค์ที่ 2 จะมีระดับเสียงวรรณยุกต์กึ่งสูง ประมาณเสียง 4 ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(1) 椅子 yǐzi "เก้าอี้"

เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรก yǐ เป็นเสียง 3 ซึ่งมีระดับเสียงวรรณยุกต์ต่ำสูงชัน ส่วนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 zi ซึ่งเป็นพยางค์เสียงเบา จะมีเสียงวรรณยุกต์กึ่งสูง

(2) 想想 XiǎngXiǎng "คิดหน่อย, คิดสักครั้ง"

เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรก Xiǎng เป็นเสียง 3 ซึ่งมีระดับเสียงวรรณยุกต์ต่ำสูงขึ้น ส่วนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 Xiǎng ซึ่งเป็นพยางค์เสียงเบา จะมีเสียงวรรณยุกต์ระดับกึ่งสูง

4. ถ้าพยางค์แรกเป็นเสียงวรรณยุกต์ เสียง 4 ซึ่งมีระดับเสียงสูงต่ำ พยางค์ที่ 2 จะมีระดับเสียงวรรณยุกต์ต่ำประมาณเสียง 1 ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(1) 大的 dàde "ของใหญ่"

เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรก dà เป็นเสียง 4 ซึ่งมีระดับเสียงวรรณยุกต์สูงต่ำ ส่วนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 de ซึ่งเป็นพยางค์เสียงเบา จะมีเสียงวรรณยุกต์ระดับต่ำ

(2) 爸爸 bàba "พ่อ"

เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรก bà เป็นเสียง 4 ซึ่งมีระดับเสียงวรรณยุกต์สูงต่ำ ส่วนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 ba ซึ่งเป็นพยางค์เสียงเบา จะมีเสียงวรรณยุกต์ระดับต่ำ

น่าสังเกตว่า คำซ้ำ 2 พยางค์ ประเภทที่พยางค์ที่ 2 ไหม่ลงเสียงหนักนี้ ถ้าเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกเป็นเสียง 3 คำซ้ำที่เกิดจากคำนาม และคำซ้ำที่เกิดจากคำกริยา จะออกเสียงต่างกันดังนี้

คำซ้ำ 2 พยางค์ ที่เกิดจากคำนาม ถ้าเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกเป็นเสียง 3 พยางค์แรกจะเปลี่ยนเสียงจากเสียง 3 เป็นครึ่งเสียง 3 ตัวอย่างเช่น

奶奶 nǎinai "คุณย่า" พยางค์แรก 奶 nǎi ในคำซ้ำ nǎinai "คุณย่า" ซึ่งมีเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียง 3 จะออกเสียงเป็นครึ่งเสียง 3 ส่วนพยางค์ที่ 2 nai จะออกเสียงเป็นเสียงเบา.

ส่วนคำซ้ำ 2 พยางค์ ที่เกิดจากคำกริยา ถ้าเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกเป็นเสียง 3 เมื่อออกเสียงพยางค์แรกต้องเปลี่ยนเสียงจากเสียง 3 ไปเป็นเสียง 2 ตามหลักวรรณยุกต์ผัน¹

¹ การเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ตามหลักวรรณยุกต์ผัน¹ ในภาษาจีนคือ เมื่อมีคำเสียงวรรณยุกต์เสียง 3 ตามติดกัน 2 คำ เสียงวรรณยุกต์ของคำหน้าจะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์เสียง 2

แม่พยางค์ที่ 2 จะออกเสียงเป็นเสียงเบา ตัวอย่างเช่น

想想 xiǎngxiǎng "คิดสักหน่อย" พยางค์แรก 想 xiǎng ในคำซ้ำ xiǎng xiǎng "คิดสักหน่อย" มีเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียง 3 แต่จะออกเสียงเป็นเสียง 2 ส่วนพยางค์ที่ 2 จะออกเสียงเป็นเสียงเบา

ค. เสียงสระ

เสียงสระของคำซ้ำ 2 พยางค์ที่พยางค์ที่ 2 เป็นพยางค์เสียงเบาในภาษาจีน อาจมีการเปลี่ยนแปลง 2 ประการ ดังนี้

1. คำซ้ำ 2 พยางค์นี้ พยางค์แรกลงเสียงหนัก พยางค์ที่ 2 ลงเสียงเบา ดังนั้น เสียงสระในพยางค์แรกจึงมักจะยาวกว่า เสียงสระในพยางค์ที่ 2¹ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(1) 爸爸 bàba "พ่อ" เสียงสระ a ในพยางค์แรกจะยาวกว่า เสียงสระ a ในพยางค์ที่ 2

(2) 吃吃 chīchi "กินสักหน่อย" เสียงสระ i ในพยางค์แรกจะยาวกว่าเสียงสระ i ในพยางค์ที่ 2

2. เสียงสระเดี่ยวในพยางค์ที่ 2 ถ้าไม่เป็นสระกลาง อาจจะไปเป็นเสียงสระกลาง และเสียงสระผสม อาจจะไปเป็นเสียงสระเดี่ยว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(1) 妈妈 māma "แม่" คำซ้ำ 妈妈 māma "แม่" อาจออกเสียงได้ว่า māme คือเสียงสระต่ำ a ใน ma พยางค์ที่ 2 จะกลายเป็นเสียงสระกลาง e

(2) 看看 kànkan "ดูสักหน่อย" คำซ้ำ 看看 kànkan อาจออกเสียงได้ว่า kan ken คือเสียงสระต่ำ a ใน kan พยางค์ที่ 2 จะกลายเป็นเสียงสระกลาง e

(3) 摆摆 bǎibai "จัดสักหน่อย, จัดให้เป็นระเบียบหน่อย" คำซ้ำ 摆摆 bǎibai อาจออกเสียงได้ว่า bai be คือเสียงสระผสม ai ใน bai พยางค์ที่ 2 ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำก็กลายเป็นเสียงสระเดี่ยว e¹ ไป

¹ เสียงสระในภาษาจีนจะออกเสียงสั้นหรือยาว จะไม่ใช่เรื่องสำคัญเพราะไม่ทำให้ความหมายของคำแตกต่างกันไป เช่น คำว่า 干 gān "แห้ง" เสียงสระ a ใน gān นี้จะออกเสียงสั้นหรือยาวก็ได้ ไม่ทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนแปลงไป

4.1.1.2 ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำประเภทที่พยางค์ที่ 2 ลงเสียงหนัก

คำซ้ำ 2 พยางค์ ซึ่งพยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำลงเสียงหนักในภาษา
จีนได้แก่ คำซ้ำที่เกิดจากคำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ คำบอกจำนวนนับ และคำลักษณะนาม ลักษณะ
ทางด้านเสียงของคำซ้ำ 2 พยางค์ ประเภทนี้ มีดังต่อไปนี้

ก. การลงเสียงหนักเบา

การลงเสียงหนักเบาของคำซ้ำ 2 พยางค์ประเภทนี้ เป็นไปตาม
หลักการลงเสียงหนักเบาของคำหลายพยางค์ในภาษาจีน นั่นคือจะลงเสียงหนักที่พยางค์ท้าย ได้แก่
พยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำ ส่วนพยางค์แรกของคำซ้ำจะลงเสียงหนักน้อยกว่าพยางค์ที่ 2¹ ดังตัวอย่าง
ต่อไปนี้

คำซ้ำ	ลักษณะการลงเสียงหนักเบา
1. คำคุณศัพท์	
(1) 大大	" "
dàdà	
"ใหญ่ ๆ"	
(2) 紅紅	" "
hónghóng	
"แดง ๆ"	
2. คำกริยาวิเศษณ์	
(1) 重重	" "
zhòngzhòng	
"หนัก ๆ, รุนแรงมาก ๆ"	
(2) 慢慢	" "
mànman	
"ช้า ๆ"	

1

คำซ้ำ

ลักษณะการลงเสียงหนักเบา

3. คำบอกจำนวนนับ

(1) 萬 萬 " "

wan wan

"เป็นอันขาด, เด็ดขาด"

(2) 一 一 " "

yī yī

"ทีละอย่าง, ทุก"

4. คำลักษณะนาม

(1) 本 本 兒 " "

ben ben er

"ทุกเล่ม"

(2) 棵 棵 兒 " "

ke ke er

"ทุกต้น"

ข. เสียงวรรณยุกต์

ลักษณะทางด้านเสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำ 2 พยางค์ที่พยางค์ที่ 2 ลงเสียงหนักในภาษาจีน แบ่งได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ ได้แก่ ประเภทที่เสียงวรรณยุกต์ไม่เปลี่ยนประเภทหนึ่งและประเภทที่เสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนอีกประเภทหนึ่ง ดังนี้

1. คำซ้ำประเภทที่เสียงวรรณยุกต์ไม่เปลี่ยน

คำซ้ำ 2 พยางค์ที่พยางค์ที่ 2 ลงเสียงหนักที่เกิดจากคำบอกจำนวนนับและคำลักษณะนามนั้น เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำจะไม่เปลี่ยน คือมีเสียงวรรณยุกต์เหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(1) 頭 — 頭 頭

tóu tóutóu

"ตัว"

"ทุกตัว"

(2) 萬 — 萬 萬
wàn wàn

"หมื่น"

"เป็นอันขาด, เด็ดขาด"

2. คำซ้ำประเภทที่เสียงวรรณยุกต์เปลี่ยน

คำซ้ำ 2 พยางค์ที่พยางค์ที่ 2 ลงเสียงหนักที่เกิดจากคำคุณศัพท์กับคำกริยาวิเศษณ์นั้น เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 จะเปลี่ยนไป ส่วนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกจะไม่เปลี่ยน คือเหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 ที่เปลี่ยนนั้นจะเปลี่ยนไปเป็นเสียง 1¹ เว้นแต่คำเดิมที่มีเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียง 1 อยู่แล้ว และมักจะมีเสียง er² ตามหลังคำซ้ำ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. คำคุณศัพท์

(1) 白 — 白白
bái báibái

"ขาว"

"ขาว ๆ"

เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำเปลี่ยนจากเสียง 3 ไปเป็นเสียง 1 ส่วนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกจะไม่เปลี่ยน

¹ ในการสนทนาที่เป็นทางการ หรือในหมู่ปัญญาชน เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำจำนวนหนึ่งอาจจะไม่เปลี่ยน และจะไม่มีเสียง er ตามหลัง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(1) คำซ้ำที่เป็นคุณศัพท์

(1) 小小 xiǎoxiǎo อาจจะพูดว่า xiǎoxiao "เล็ก ๆ"

(2) 厚厚 hòuhòu อาจจะพูดว่า houhou "หนา ๆ"

(2) คำซ้ำที่เป็นคำกริยาวิเศษณ์

(1) 渐渐 jiānjiān อาจจะพูดว่า jiànjiàn "ค่อย ๆ"

(2) 慢慢 mànman อาจจะพูดว่า mànman "ช้า ๆ"

² เสียง er ที่ตามหลังคำซ้ำ 2 พยางค์ที่เป็นคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์จะทำให้คำซ้ำนั้นมีความหมายแฝงว่า น่ารัก และผู้พูดรู้สึกชอบ (ดูบทที่ 6 หน้า 239)

(2) 小 — 小小
 xiao xiǎoxiǎo
 "เล็ก" "เล็ก ๆ"

เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำเปลี่ยนจากเสียง 3 ไปเป็นเสียง 1 ส่วนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกจะไม่เปลี่ยน

2. คำกริยาวิเศษณ์

(1) 早 — 早早
 zao zaozao
 "เช้า" "เช้า ๆ"

เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำเปลี่ยนจากเสียง 3 ไปเป็นเสียง 1 ส่วนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกจะไม่เปลี่ยน

(2) 快 — 快快
 kuai kuàikuài
 "เร็ว" "เร็ว ๆ"

เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำเปลี่ยนจากเสียง 4 ไปเป็นเสียง 1 ส่วนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกจะไม่เปลี่ยน

ค. เสียงสระ

คำซ้ำ 2 พยางค์ที่พยางค์ที่ 2 ลงเสียงหนักในภาษาจีน พยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำลงเสียงหนักกว่าพยางค์แรก ดังนั้นเสียงสระในพยางค์ที่ 2 จะยาวกว่าเสียงสระในพยางค์แรก ส่วนจะยาวแค่ไหนสุดแต่ผู้พูดจะพูดเร็วหรือช้า เน้นหรือไม่เน้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(1) 大大兒
 dàdār
 "ใหญ่ ๆ"

เสียงสระ a ในพยางค์ที่ 2 จะยาวกว่าเสียงสระ a ในพยางค์แรก

(2) 份兒份兒
fènr fèr

"ทุกฉบับ, ทุกชุด"

เสียงสระ e ในพยางค์ที่ 2 จะยาวกว่าเสียงสระ e ในพยางค์แรก

4.1.2 ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำ 2 พยางค์ประเภทไม้อีสระ

คำซ้ำประเภทไม้อีสระในภาษาจีนทั้ง 4 แบบ ได้แก่ คำซ้ำแบบ XAA คำซ้ำแบบ AAX คำซ้ำแบบ AAB และคำซ้ำแบบ XbuAA มีลักษณะคล้ายกันในด้านเสียงคือ เป็นไปตามหลักการลงเสียงหนักเบาของคำหลายพยางค์ในภาษาจีน คือนอกจากพยางค์เสียงเบาแล้ว พยางค์สุดท้ายจะลงเสียงหนักที่สุด พยางค์แรกลงเสียงหนักรองลงมาและพยางค์กลางจะลงเสียงหนักน้อยที่สุด แต่อาจยังไม่ถึงขั้นเป็นพยางค์เสียงเบา

4.1.2.1 ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำแบบ XAA

ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำแบบ XAA ในภาษาจีนมีดังนี้

ก. การลงเสียงหนักเบา

คำซ้ำแบบ XAA นี้เราถือว่าเป็นกลุ่มคำ 3 พยางค์ พยางค์ที่ 3 จะลงเสียงหนักที่สุด พยางค์แรกลงเสียงหนักรองลงมา และพยางค์ที่สองลงเสียงหนักน้อยมากแต่ยังไม่ถึงขั้นเป็นเสียงเบา¹ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำซ้ำ

ลักษณะการลงเสียงหนัก

(1) 黑洞洞 " o !

hēidōngdōng

"มืดตืดตื้อ, มืดลึนทมาก"

(2) 臭烘烘 " o !

chòuhōnghōng

"เหม็นโฉ"

¹ พยางค์ที่ 2 ลงเสียงน้อยมาก ผู้พูดบางคนอาจออกเสียงเป็นเสียงเบาก็ได้

ข. เสียงวรรณยุกต์

เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำแบบ XAA ในภาษาจีน อาจจะแบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่ประเภทที่เสียงวรรณยุกต์ไม่เปลี่ยนประเภทหนึ่ง และประเภทที่เสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนอีกประเภทหนึ่ง ดังนี้

1. คำซ้ำประเภทที่เสียงวรรณยุกต์ไม่เปลี่ยน

คำซ้ำแบบ XAA นี้จะไม่เปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์คือ คำซ้ำ AA ใน XAA จะมีเสียงวรรณยุกต์เหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(1)	淋	——	血淋淋
	lín		xuèlínlín
	"รด"		"โชกเลือด"

เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำ AA เหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม

(2)	冰	——	冷冰冰
	bīng		lěngbīngbīng
	"น้ำแข็ง"		"เย็นเสียบ, เย็นมาก ๆ"

เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำ AA เหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม

(3)	狠	——	恶狠狠
	hěn		è'hěnhěnhěn
	"รุนแรง, ร้าย"		"โหดร้ายทารุณ, รุนแรง"

เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำ AA เหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม

2. คำซ้ำประเภทที่เสียงวรรณยุกต์เปลี่ยน

คำซ้ำแบบ XAA ที่เสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนนี้ เสียงวรรณยุกต์ของคำ AA ในคำซ้ำแบบ XAA จะเปลี่ยนไปเป็นเสียง 1 เว้นแต่เสียงวรรณยุกต์ของคำเดิมเป็นเสียง 1 อยู่แล้ว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- (1) 油 — 綠油油
 yóu lǜyóuyóu
 "น้ำมัน" "เขียวขจี"

เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำเปลี่ยนจากเสียง 2 ไปเป็นเสียง 1

- (2) 挺 — 直挺挺
 tǐng zhítǐngtǐng
 "แข็งและตรง" "ทั้งแข็งและตรงมาก"

เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำ เปลี่ยนจากเสียง 3 ไปเป็นเสียง 1

- (3) 辣 — 火辣辣
 là huǒlālā
 "เผ็ด" "ร้อนเผ็ด"

เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำเปลี่ยนจากเสียง 4 ไปเป็นเสียง 1

ค. เสียงสระ

คำซ้ำแบบ XAA นี้ พยางค์ที่ 3 ลงเสียงหนักมากกว่าพยางค์ที่ 2

ดังนั้นเสียงสระในพยางค์ที่ 3 จึงมักจะยาวกว่าเสียงสระในพยางค์ที่ 2 ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- (1) 甜絲絲
 tiānsī¹sī¹
 "หวานฉืด ๆ"

เสียงสระ i ใน sī ซึ่งเป็นพยางค์ที่ 3 อาจะยาวกว่าเสียงสระ i ใน sī ซึ่งเป็นพยางค์ที่ 2 เล็กน้อย

- (2) 醉醺醺
 zuìxūn¹xūn¹
 "ทำทางที่เมาเหล้ามาก, เมาแฉ่"

เสียงสระ u ใน xūn ซึ่งเป็นพยางค์ที่ 3 อาจะยาวกว่าเสียงสระ u ใน xūn ซึ่งเป็นพยางค์ที่ 2 เล็กน้อย

คำซ้ำ

ลักษณะการลงเสียงหนักเบา

1. คำซ้ำแบบ AAX

(1) 蒙蒙亮 " . . '
mēngmēngliàng

"ฟ้าเพิ่งสว่างแต่ยังสลัว ๆ อยู่"

(2) 團團轉 " . . '
tuántuánzhuàn

"หมุนไปรอบ ๆ"

2. คำซ้ำแบบ AAB

(1) 冰冰涼 " . . '
bīngbīngliáng

"เย็นซัด"

(2) 粉粉碎 " . . '
fěnfěnsuì

"แตกละเอียดมาก"

ข. เสียงวรรณยุกต์

เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำแบบ AAX และแบบ AAB ในภาษาจีนอาจจะแบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ประเภทที่เสียงวรรณยุกต์ไม่เปลี่ยนประเภทหนึ่ง และประเภทที่เสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนอีกประเภทหนึ่ง

1. คำซ้ำประเภทที่เสียงวรรณยุกต์ไม่เปลี่ยน

เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำแบบ AAX และแบบ AAB นี้จะไม่เปลี่ยนคือเหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. คำซ้ำแบบ AAX

(1) 蒙 — 蒙蒙亮
mēng mēngmēngliàng
"คลุม, มัว" "ฟ้าเพิ่งสว่างแต่ยังลึกลับ ๆ อยู่"

(2) 團 — 團團轉
tuán tuántuánzhuàn
"รูปกลม," "หมุนไปรอบ ๆ,"

2. คำซ้ำแบบ AAB

(1) 冰涼 — 冰冰涼
bīng liáng bīngbīngliáng
"เย็นมาก" "เย็นซัด, เย็นมาก ๆ,"

(2) 粉碎 — 粉粉碎
fěn suì fēnfēnsuì
"แตกละเอียด" "แตกละเอียดมาก ๆ,"

2. คำซ้ำประเภทที่เสียงวรรณยุกต์เปลี่ยน

คำซ้ำแบบ AAX และแบบ AAB ที่เสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนนี้ เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำ AAX ซึ่งคำเดิมเป็นคำทามจะเปลี่ยนไปเป็นเสียงเบา เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำ AAB ซึ่งคำเดิมเป็นคุณศัพท์จะเปลี่ยนไปเป็นเสียง 1 ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. คำซ้ำแบบ AAX

(1) 毛 — 毛毛雨
máo maomaoyu
"ขน" "ฝนปรอย ๆ,"

เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำเปลี่ยนจากเสียง 2 ไปเป็นเสียงเบา ส่วนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกจะไม่เปลี่ยน

(2) 兜 — 兜兜裤
dōu dōudoukù

"กระเป๋"

"กางเกงแบบมีเอี๊ยม"

เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำเปลี่ยนจากเสียง 1 ไปเป็นเสียงเบา ส่วนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกจะไม่เปลี่ยน

2. คำซ้ำแบบ AAB

喷香 — 喷喷香
pèn xiāng pēnpēnxiāng

"หอมฟุ้ง"

"หอมฟุ้งมาก, หอมฟุ้งกระจาย"

เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำเปลี่ยนจากเสียง 4 ไปเป็นเสียง 1

ค. เสียงสระ

คำซ้ำแบบ AAX และคำซ้ำแบบ AAB นี้ พยางค์แรกลงเสียงหนักกว่า พยางค์ที่ 2 จึงเป็นเหตุให้เสียงสระในพยางค์แรกยาวกว่าเสียงสระในพยางค์ที่ 2 เล็กน้อย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. คำซ้ำแบบ AAX

(1) 毛毛雨
māomaoyǔ

"ฝนปรอย ๆ"

เสียงสระ a ในพยางค์แรกจะยาวกว่าเสียงสระ a ในพยางค์ที่ 2 เล็กน้อย

(2) 蒙蒙亮
mēngmēngliàng

"ฟ้าเพิ่งสว่างแต่ยังสลัว ๆ อยู่"

เสียงสระ e ในพยางค์แรกจะยาวกว่าเสียงสระ e ในพยางค์ที่ 2

เล็กน้อย

2. คำซ้ำแบบ AAB

(1) 冰冰涼

bīngbīngliáng

"เย็นซืด, เย็นมาก ๆ"

เสียงสระ i ในพยางค์แรกจะยาวกว่าเสียงสระ i ในพยางค์ที่ 2

เสียงน้อย

(2) 噴噴香

pēnpēnxiāng

"หอมฟุ้งมาก, หอมฟุ้งกระจาย"

เสียงสระ e ในพยางค์แรกจะยาวกว่าเสียงสระ e ในพยางค์ที่ 2

เสียงน้อย

4.1.2.3 ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำแบบ XbuAA

ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำแบบ XbuAA ในภาษาจีนมีดังนี้

ก. การลงเสียงหนักเบา

คำซ้ำแบบ XbuAA เราถือได้ว่าเป็นกลุ่มคำ 4 พยางค์

การลงเสียงหนักเบาของคำซ้ำแบบ XbuAA จะเป็นไปตามหลักการลงเสียงหนักเบาของคำหลายพยางค์ในภาษาจีน คือ พยางค์ที่ 4 ลงเสียงหนักที่สุด พยางค์แรกลงเสียงหนักรองลงมา พยางค์ที่ 3 ลงเสียงเบากว่าพยางค์แรก พยางค์ที่ 2 ไม่ลงเสียงหนัก คือ เป็นเสียงเบา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำซ้ำ

ลักษณะการลงเสียงหนักเบา

(1) 苦不嘰嘰

kǔbujījī

"ขมขื่น ๆ"

" . " ' "

(2) 甜不索索

tiánbusuōsuō

"หวานเสียน ๆ"

" . " ' "

ข. เสียงวรรณยุกต์

คำซ้ำ AA ใน XbuAA นี้ในภาษาจีนจะใช้เป็นรูปคำซ้ำเสมอ
ฉะนั้นเสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำ AA ใน XbuAA นี้จะไม่เปลี่ยนแปลงเลย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- *
(1) 噤 噤 — 酸 不 噤 噤
jǐjǐ suānbujǐjǐ
"เปรี้ยวเฟื่อน ๆ"
- *
(2) 卽 卽 — 傻 不 卽 卽
jìjì shǎbujìjì
"เข่อ ๆ ช่า ๆ,"

ค. เสียงสระ

เสียงสระของคำซ้ำ AA ใน XbuAA นี้พยางค์ที่ 3 และพยางค์ที่ 4
จะลงเสียงหนัก แต่พยางค์ที่ 4 ของคำซ้ำลงเสียงหนักกว่าพยางค์ที่ 3 ดังนั้นเสียงสระในพยางค์
ที่ 4 ยาวกว่าเสียงสระในพยางค์ที่ 3 เล็กน้อย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- (1) 滑 不 啣 啣
huabujǐjǐ

"สั่นขึ้นและมาก"

เสียงสระ i ในพยางค์ที่ 4 จะยาวกว่าเสียงสระ i ในพยางค์ที่ 3 เล็กน้อย

- (2) 甜 不 索 索
tiānbusuōsuō

"หวานเสียน ๆ"

เสียงสระ uo ในพยางค์ที่ 4 จะยาวกว่าเสียงสระ uo ในพยางค์ที่ 3

เล็กน้อย

4.1.3 ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำ 4 พยางค์ แบบ AABB ในภาษาจีน

ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำ 4 พยางค์แบบ AABB ในภาษาจีนมี

ดังนี้

ก. การลงเสียงหนักเบา

ลักษณะการลงเสียงหนักเบาของคำซ้ำ 4 พยางค์แบบ AABB นี้จะเป็นไปตามหลักการลงเสียงหนักเบาของคำหลายพยางค์ในภาษาจีน คือ พยางค์ที่ 4 ลงเสียงหนักที่สุด พยางค์แรกลงเสียงหนักรองลงมา พยางค์ที่ 3 ลงเสียงเบากว่าพยางค์แรก และพยางค์ที่ 2 จะลงเสียงหนักน้อยที่สุด และอาจแบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่ พยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำไม่ลงเสียงหนักประเภทหนึ่ง และพยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำลงเสียงหนักน้อยมากอีกประเภทหนึ่ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. คำซ้ำประเภทที่พยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำไม่ลงเสียงหนัก

คำซ้ำ 4 พยางค์ AABB ที่พยางค์ที่ 2 ไม่ลงเสียงหนักในภาษาจีน ได้แก่คำซ้ำ 4 พยางค์ที่เกิดจาก คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำซ้ำ

ลักษณะการลงเสียงหนักเบา

1. คำนาม

(1) 婆婆媽媽

pópomāma

"พูดพ้อพ้อ, ทำอะไรล่าช้า"

(2) 口口聲聲

kǒukǒushēngshēng

"พูดซ้ำแล้วซ้ำเล่า, พูดเพื่อแสดงความบริสุทธิ์"

2. คำกริยา

(1) 推推

tuītuīsāngsāng

"ผลักแล้วผลักอีก"

(2) 摸摸索索

mōmosuōsuō

"ค่อย ๆ คลำไป, รุ่มร่าม"

คำซ้ำ

ลักษณะการลงเสียงหนักเบา

3. คำคุณศัพท์

(1) 零零碎碎

" . " ' "

línglíngsuìsuì

"ลุก ๆ ลุก ๆ, สิปาถะ"

(2) 干干净净

" . " ' "

gāngānjìngjìng

"สะอาดสะอาด"

4. คำกริยาวิเศษณ์

(1) 慢慢腾腾

" . " ' "

mànmantēngtēng

"เชื่องช้า, โอ้อ้อ"

(2) 慌慌张张

" . " ' "

huānghuāngzhāngzhāng

"ตาสึดตาเหลือกมาก"

2. คำซ้ำประเภทที่พยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำลงเสียงหนักน้อยมาก

คำซ้ำ 4 พยางค์ AABB ที่พยางค์ที่ 2 ลงเสียงหนักน้อยมาก คือเกือบเป็นพยางค์เสียงเบา¹ ในภาษาจีน ได้แก่ คำซ้ำชนิดที่เกิดจาก คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ และคำบอกจำนวนนับ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำซ้ำ

ลักษณะการลงเสียงหนักเบา

1. คำนาม

(1) 男男女女

" 0 " ' "

nǎnnǎnnǚnǚ

"ทั้งผู้ชายและผู้หญิง"

¹ คำซ้ำประเภทนี้ ผู้พูดบางคนอาจไม่ลงเสียงหนักที่พยางค์ที่ 2 ทำให้คำซ้ำประเภทนี้กลายเป็นประเภทที่พยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำไม่ลงเสียงหนัก

คำซ้ำ

ลักษณะการลงเสียงหนักเบา

(2) 家家戶戶

jiājiaīhùhù

"ทุกบ้านเรือน"

"○"'

2. คำกริยา

(1) 縫縫補補

féngféngbùbù

"เย็บ ๆ ปะ ๆ"

"○"'

(2) 進進出出

jìnjìnchūchū

"เข้า ๆ ออก ๆ"

"○"'

3. คำคุณศัพท์

(1) 普普通通

pǔpǔtōngtōng

"ธรรมดามาก"

"○"'

(2) 彎彎曲曲

wānwānqūqū

"คด ๆ เคี้ยว ๆ"

"○"'

4. คำกริยาวิเศษณ์

(1) 辛辛苦苦

xīnxīnkǔkǔ

"ลำบากมาก"

"○"'

(2) 清清楚楚

qīngqīngchūchū

"ชัดเจนมาก"

"○"'

คำซ้ำ

ลักษณะการลงเสียงหนักเบา

5. คำบอกจำนวนนับ

(1) 三三兩兩 " 〇 " '
 sānsānliǎngliǎng
 "ทะยอย, ทีละสองสาม"

(2) 千千万萬 " 〇 " '
 qiānqiānwàn
 "เรือนหมื่นเรือนแสน"

คำ 4 พยางค์ AABB ข้างต้นนี้ บางทีผู้พูดต้องการเน้นและพูดซ้ำอาจจะลงเสียงหนักทั้ง 4 พยางค์ก็ได้

คำซ้ำ 4 พยางค์แบบ AABB ในภาษาจีน ซึ่งพยางค์ที่ 2 ของคำเดิมเป็นพยางค์เสียงเบา เมื่อกล่าว 2 ครั้งเป็นคำซ้ำ 4 พยางค์แล้ว พยางค์เสียงเบาเหล่านั้นมักจะเปลี่ยนเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนัก คือ พยางค์ที่ 3 และพยางค์ที่ 4 จะเป็นพยางค์ลงเสียงหนัก และเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์นั้นจะเปลี่ยนไปด้วยดังตัวอย่างต่อไปนี้

(1) 摇晃 — 摇摇晃晃
 yáohuàng yáoyáohuànghuàng
 "สั่น, เขย่า" "โคลงไปโคลงมา"

คำ 2 พยางค์ 摇晃 yáohuàng พยางค์แรกลงเสียงหนักและมีเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียง 2 พยางค์ที่ 2 ไม่ลงเสียงหนัก และมีเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียงเบา เมื่อกล่าวคำ 2 พยางค์นี้ 2 ครั้งแล้วจะได้คำซ้ำ 4 พยางค์ yáoyáohuànghuàng ซึ่งพยางค์ที่ 3 และพยางค์ที่ 4 ของคำซ้ำจะเปลี่ยนจากพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนัก และยังเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์จากเสียงวรรณยุกต์เสียงเบาไปเป็นเสียง 4 ซึ่งเป็นเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม huàng ส่วนการลงเสียงหนักของพยางค์แรก และพยางค์ที่สองไม่เปลี่ยนแปลง คือเหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม

(2) 漂亮 — 漂漂亮亮兒
 piàoliang piàopiàoliàngliàng
 "สวย" "สวยมาก"

คำ 2 พยางค์ 漂亮 piàoliang พยางค์แรกลงเสียงหนักและมีเสียงวรรณยุกต์ เป็นเสียง 4 พยางค์ที่สองไม่ลงเสียงหนัก และมีเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียงเบา เมื่อกล่าวคำ 2 พยางค์นี้ 2 ครั้งแล้วจะได้คำซ้ำ 4 พยางค์ 漂漂亮亮兒 piàopiàoliāngliāngr ซึ่งพยางค์ที่ 3 และพยางค์ที่ 4 ของคำซ้ำจะเปลี่ยนจากพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักไปเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนักและยังเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์จากเสียงวรรณยุกต์เสียงเบาไปเป็นเสียง 1 ส่วน การลงเสียงหนักเบาของพยางค์แรกและพยางค์ที่ 2 จะไม่เปลี่ยนแปลงคือเหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม

ย. เสียงวรรณยุกต์

ลักษณะทางด้านเสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำ 4 พยางค์ AABB ในภาษาจีน อาจแบ่งเป็น 2 ประเภทได้แก่ ประเภทที่เสียงวรรณยุกต์ไม่เปลี่ยนประเภทหนึ่ง และประเภทที่เสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนอีกประเภทหนึ่ง

1. คำซ้ำประเภทที่เสียงวรรณยุกต์ไม่เปลี่ยน

คำซ้ำ 4 พยางค์ AABB ประเภทที่เสียงวรรณยุกต์ไม่เปลี่ยน เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำจะเหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(1) 辛苦 — 辛辛苦苦
xīnkǔ xīnxīnkǔkǔ

"ลำบาก"

"ลำบากมาก"

(2) 平常 — 平平常常
píngcháng píngpíngchángcháng

"ธรรมดา, ปกติ"

"ปรกติ, ธรรมดามาก"

(3) 男女 — 男男女女
nǎnnǚ nǎnnǎnnǚnǚ

"เพศชายและเพศหญิง"

"ทั้งผู้ชายและผู้หญิง"

(4) 上下 — 上上下下
shàngxià shàngshàngxiàxià

"ขึ้นและลง"

"ขึ้น ๆ ลง ๆ"

2. คำซ้ำประเภทที่เสียงวรรณยุกต์เปลี่ยน

คำซ้ำ 4 พยางค์ AABB ประเภทที่เสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนนี้เป็นคำซ้ำ 4 พยางค์ที่เกิดจากคำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ และคำกริยา การเปลี่ยนแปลงทางด้านเสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำ 4 พยางค์นี้ อาจแบ่งเป็น 2 ประเภทได้แก่ พยางค์ที่ 2 ของคำเดิมเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนักประเภทหนึ่ง และพยางค์ที่ 2 ของคำเดิมเป็นพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักอีกประเภทหนึ่ง ดังนี้

1.) พยางค์ที่ 2 ของคำเดิมเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนัก

คำซ้ำ 4 พยางค์ AABB ประเภทนี้เกิดจากคำคุณศัพท์ หรือคำกริยาวิเศษณ์ที่เป็นคำ 2 พยางค์ ซึ่งพยางค์ที่ 2 ลงเสียงหนัก เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำ 4 พยางค์นี้จะเปลี่ยนหรือไม่เปลี่ยนก็ได้

ถ้าในการสนทนาที่เป็นทางการหรือค่อนข้างเป็นทางการ เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำประเภทนี้จะไม่เปลี่ยน คือมีเสียงวรรณยุกต์เหมือนคำเดิม ถ้าในการสนทนาไม่เป็นทางการ เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำประเภทนี้จะเปลี่ยนแปลงและจะเปลี่ยนเป็นเสียง 1 ทั้งนี้ เว้นแต่พยางค์ที่ 2 ของคำเดิมมีเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียง 1 อยู่แล้ว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(1)	干 淨	—	干 干 淨 淨
	gānjìng		gāngānjìngjìng
	"สะอาด"		"สะอาดสะอาด"

คำซ้อน 2 พยางค์ 干 淨 gānjìng เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกเป็นเสียง 1 และเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 เป็นเสียง 4 เมื่อกล่าวคำ 2 พยางค์นี้ 2 ครั้ง เป็นคำซ้ำ 4 พยางค์ 干 干 淨 淨 เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำนี้จะเปลี่ยนหรือไม่เปลี่ยนก็ได้ คือ จะออกเสียงได้ 2 อย่าง ได้แก่ gāngānjìngjìng หรือ gāngānjìngjìng ถ้าในการสนทนาที่เป็นทางการหรือค่อนข้างเป็นทางการ เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำนี้จะไม่เปลี่ยน คือ เหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม จะออกเสียงว่า gāngānjìngjìng ถ้าในการสนทนา

เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำจะเปลี่ยนจากเสียงเบา เป็นเสียง 1 ประเภทหนึ่ง เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำจะเปลี่ยนจากเสียงเบา เป็นเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิมประเภทหนึ่ง และเสียงวรรณยุกต์จะเปลี่ยนจากเสียงเบา เป็นเสียง 1 หรือเป็นเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิมก็ได้อีกประเภทหนึ่ง ดังนี้

ก. เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำเปลี่ยนจากเสียงเบา เป็นเสียง 1

คำซ้ำ 4 พยางค์ AAB¹B ประเภทนี้เกิดจากคำกริยาวิเศษณ์ที่เป็นคำ 2 พยางค์ ซึ่งพยางค์ที่ 2 ไม่ลงเสียงหนักในภาษาจีน ประเภทนี้เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 3 และพยางค์ที่ 4 จะเปลี่ยนจากเสียงเบา เป็นเสียง 1 เสมอ ยกเว้นแต่คำเดิมมีเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียง 1 อยู่แล้ว เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 มักจะเปลี่ยนเป็นเสียงเบา¹ ส่วนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกจะไม่เปลี่ยนแปลงคือเหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(1) 馬 虎	—	馬 馬 虎 虎
máhu		mámahūhū
"ประมาณ, สะเพร่า"		"สะเพร่ามาก, ประมาณมาก"

คำซ้อน 2 พยางค์ 虎 虎 máhu เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกเป็นเสียง 3 เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 เป็นเสียงเบา เมื่อกล่าวคำ 2 พยางค์นี้ 2 ครั้งเป็นคำซ้ำ 4 พยางค์ 馬 馬 虎 虎 māmāhūhū เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ 3 และพยางค์ที่ 4 จะเปลี่ยนจากเสียงเบาเป็นเสียง 1 เสมอ จะเปลี่ยนเป็นเสียงอื่นไม่ได้ เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 จะเปลี่ยนจากเสียง 3 เป็นเสียงเบา ส่วนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกจะไม่เปลี่ยนคือเหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม

(2) 溜 達	—	溜 溜 達 達
liūda		liūliūdádá
"เดินเล่น"		"เดินอย่างสบาย ๆ"

¹ ผู้พูดบางคนเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ 2 นี้อาจจะไม่เปลี่ยนเป็นเสียงเบา คือมีเสียงวรรณยุกต์เหมือนคำเดิม

คำซ้อน 2 พยางค์ 溜達 liūda เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกเป็นเสียง 1 เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 เป็นเสียงเบา เมื่อกล่าวคำ 2 พยางค์นี้ 2 ครั้ง เป็นคำซ้ำ 4 พยางค์ 溜溜達達 liūliūdāda เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ 3 และพยางค์ที่ 4 จะเปลี่ยนจากเสียงเบาเป็นเสียง 1 เสมอ จะเปลี่ยนเป็นเสียงอื่นไม่ได้ เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 จะเปลี่ยนจากเสียง 1 เป็นเสียงเบา ส่วนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกจะไม่เปลี่ยนคือ เหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม

ข. เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำเปลี่ยนจากเสียงเบาเป็นเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม

คำซ้ำ 4 พยางค์ AABB ประเภทนี้เกิดจากคำกริยาที่เป็นคำ 2 พยางค์ ซึ่งพยางค์ที่ 2 ไม่ลงเสียงหนักในภาษาจีน ประเภทนี้ เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 3 และพยางค์ที่ 4 ของคำซ้ำจะเปลี่ยนจากเสียงเบาเป็นเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิมเสมอ ส่วนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกและพยางค์ที่ 2 จะไม่เปลี่ยน¹ คือ เหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(1) 摇晃	—	摇摇晃晃
yáohuàng		yáoyáohuàng huàng
"สั่น, เขย่า"		"โคลงไปโคลงมา"

คำซ้อน 2 พยางค์ 摇晃 yáohuàng เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกเป็นเสียง 3 เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 เป็นเสียงเบา เมื่อกล่าวคำ 2 พยางค์นี้ 2 ครั้ง เป็นคำซ้ำ 4 พยางค์ 摇摇晃晃 yáoyáohuàng huàng เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ 3 และพยางค์ที่ 4 จะเปลี่ยนจากเสียงเบาเป็นเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม huàng คือเสียง 4 เสมอ จะเปลี่ยนเป็นเสียงอื่นไม่ได้ ส่วนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกและพยางค์ที่ 2 จะไม่เปลี่ยนคือเหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม

1

คำซ้ำ 4 พยางค์ AABB ประเภทนี้ ผู้พูดบางคนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 อาจเปลี่ยนเป็นเสียงเบา

(2)	拉 扯	—	拉 拉 扯 扯
	lāche		lālāchéché
	"จุดคร่า, จุดลาก, จุดดึง"		"จุด ๆ คร่า ๆ, จุด ๆ ลาก ๆ, ลุ่มคบ"

คำซ้อน 2 พยางค์ 拉 扯 lāche เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกเป็นเสียง 1 เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 เป็นเสียงเบา เมื่อกล่าวคำ 2 พยางค์นี้ 2 ครั้ง เป็นคำซ้ำ 4 พยางค์ 拉 拉 扯 扯 lālāchéché เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 3 และพยางค์ที่ 4 จะเปลี่ยนจากเสียงเบาเป็นเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม ché คือเสียง 3 เสมอ จะเปลี่ยนเป็นเสียงอื่นไม่ได้ ส่วนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกและพยางค์ที่ 2 จะไม่เปลี่ยนคือ เหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม

ค. เสียงวรรณยุกต์จะเปลี่ยนจากเสียงเบาเป็นเสียง 1 หรือเป็นเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิมก็ได้

คำซ้ำ 4 พยางค์ AABB ประเภทนี้เกิดจากคำคุณศัพท์ หรือคำกริยาวิเศษณ์ที่เป็นคำ 2 พยางค์ ซึ่งพยางค์ที่ 2 ไม่ลงเสียงหนักในภาษาจีนประเภทนี้เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำจะเปลี่ยนจากเสียงเบาเป็นเสียง 1 หรือเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิมก็ได้ ในการสนทนาที่เป็นทางการ เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำประเภทนี้จะเปลี่ยนจากเสียงเบาเป็นเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม ในการสนทนาที่ไม่เป็นทางการ เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำประเภทนี้ มักจะเปลี่ยนจากเสียงเบาเป็นเสียง 1 ทั้งนี้ เว้นแต่พยางค์ที่ 2 ของคำเดิมมีเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียง 1 อยู่แล้ว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(1)	清 楚	—	清 清 楚 楚
	qīngchū		qīngqīngchúchú
	"ชัดเจน, เข้าใจ"		"ชัดเจนมาก, เข้าใจชัดเจน"

คำซ้อน 2 พยางค์ 清 楚 qīngchū เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกเป็นเสียง 1 และเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 เป็นเสียงเบา เมื่อกล่าวคำ 2 พยางค์นี้ 2 ครั้ง เป็นคำซ้ำ 4 พยางค์ 清 清 楚 楚 เสียงวรรณยุกต์อาจจะเปลี่ยนได้ 2 อย่างคือ ออกเสียงว่า qīngqīngchúchú หรือ qīngqīngchūchū ถ้าในการสนทนาที่เป็นทางการหรือค่อนข้างเป็นทางการคำซ้ำ 4 พยางค์นี้ จะออกเสียงว่า qīngqīngchúchú เสียงวรรณยุกต์

ในพยางค์ที่ 3 และพยางค์ที่ 4 ของคำซ้ำ 4 พยางค์นี้จะเปลี่ยนจากเสียงเบาเป็นเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม chǐ คือเสียง 3 ส่วนเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์แรก และพยางค์ที่ 2 จะไม่เปลี่ยนคือเหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม ในการสนทนาที่ไม่เป็นทางการ คำซ้ำ 4 พยางค์ นี้จะออกเสียงว่า qīngqīngchǐchǐ เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ 3 และพยางค์ที่ 4 ของคำซ้ำ 4 พยางค์จะเปลี่ยนจากเสียงเบาเป็นเสียง 1 ส่วนเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์แรกและพยางค์ที่ 2 จะไม่เปลี่ยน คือเหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม

(2) 老實 — 老老實實
 láoshi láoláoshíshí
 "ชื่อตรง, ชื่อสัตย์" "ชื่อตรงมาก, ชื่อสัตย์มาก"

คำประสม 2 พยางค์ 老實 láoshi เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกเป็นเสียง 3 และเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 เป็นเสียงเบา เมื่อกล่าวคำ 2 พยางค์นี้ 2 ครั้ง เป็นคำซ้ำ 4 พยางค์ 老老實實 เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำอาจเปลี่ยนได้ 2 อย่างคือ จะออกเสียงว่า láoláoshíshí หรือว่า láoláoshǐshǐ ถ้าในการสนทนาที่เป็นทางการหรือค่อนข้างเป็นทางการ คำซ้ำ 4 พยางค์นี้จะออกเสียงว่า láoláoshíshí เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ 3 และพยางค์ที่ 4 ของคำซ้ำนี้จะเปลี่ยนจากเสียงเบาเป็นเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม shǐ คือเสียง 2 ส่วนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกและพยางค์ที่ 2 จะไม่เปลี่ยนคือ เหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม ถ้าในการสนทนาที่ไม่เป็นทางการ คำซ้ำ 4 พยางค์นี้จะออกเสียงว่า láoláoshǐshǐ เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ 3 และพยางค์ที่ 4 ของคำซ้ำนี้จะเปลี่ยนจากเสียงเบาเป็นเสียง 1 ส่วนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกและพยางค์ที่ 2 จะไม่เปลี่ยนคือ เหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม

ค. เสียงสระ

คำซ้ำ 4 พยางค์แบบ AABB ในภาษาจีนนี้ พยางค์แรกลงเสียงหนักมากกว่าพยางค์ที่ 2 และพยางค์ที่ 4 ลงเสียงหนักมากกว่า พยางค์ที่ 3 ดังนั้นเสียงสระในพยางค์แรกมักจะยาวกว่าเสียงสระในพยางค์ที่ 2 และเสียงสระในพยางค์ที่ 4 มักจะยาวกว่าเสียง

สระในพยางค์ที่ 3 เล็กน้อย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(1) 客 客氣氣

kèkèqìqì

"เกรงใจมาก, สุภาพมาก"

เสียงสระ e ในพยางค์แรกจะยาวกว่าเสียงสระ e ในพยางค์ที่ 2 และเสียงสระ i ในพยางค์ที่ 4 จะยาวกว่าเสียงสระ i ในพยางค์ที่ 3 เล็กน้อย

(2) 吞 吞吐吐

tūntūntǔtǔ

"ฮึก ๆ ฮัก ๆ, ตะกุกตะกัก"

เสียงสระ u ในพยางค์แรกจะยาวกว่าเสียงสระ u ในพยางค์ที่ 2 และเสียงสระ u ในพยางค์ที่ 4 จะยาวกว่าเสียงสระ u ในพยางค์ที่ 3 เล็กน้อย

4.1.4 ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำ 4 พยางค์แบบ ABAB ในภาษาจีน

คำซ้ำ 4 พยางค์แบบ ABAB ในภาษาจีนเป็นคำซ้ำที่เกิดจากคำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์และคำสรรพนาม และมีลักษณะคล้ายกันคือ พยางค์ที่ 2 และพยางค์ที่ 4 ไม่ลงเสียงหนัก¹ ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำ 4 พยางค์แบบ ABAB ในภาษาจีนมีดังนี้

ก. การลงเสียงหนักเบา

ลักษณะการลงเสียงหนักเบาของคำซ้ำ 4 พยางค์ ABAB นี้คือพยางค์แรกลงเสียงหนักที่สุด และพยางค์ที่สามลงเสียงหนักรองลงมา ส่วนพยางค์ที่ 2 และพยางค์ที่ 4 ของคำซ้ำจะไม่ลงเสียงหนัก คือเป็นพยางค์เสียงเบา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1

丁聲樹 Dīng Shēng Shù 現代漢語語法講話

Xiàndài Hànyǔ Yǔfǎ Jiǎnghuà (ไวยากรณ์ภาษาจีนปัจจุบัน), (Beijing) : Shāngwà Yīnshūguǎn. (1961), หน้า 227.

คำซ้ำ

ลักษณะการลงเสียงหนักเบา

1. คำกริยา

(1) 休息休息

' . " .

xiūxi xiūxi

"พักสักหน่อย"

(2) 安排安排

' . " .

ānpai ānpai

"จัดสักหน่อย"

2. คำคุณศัพท์หรือคำกริยาวิเศษณ์

(1) 通红通红

' . " .

tōnghong tōnghong

"แดงมาก"

(2) 冰凉冰凉

' . " .

bīngliang bīngliang

"เย็นเฉียบ, เย็นชืด"

3. คำสรรพนาม

(1) 什麼什麼

' . " .

shénme shénme

"อะไร ๆ"

(2) 多少多少

' . " .

duōshao duōshao

"เท่าไร ๆ"

ข. เสียงวรรณยุกต์

ลักษณะทางด้านเสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำ 4 พยางค์ ABAB ในภาษาจีน

ในพยางค์ที่ 3 ไม่เปลี่ยนคือ เหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม

(2) 雪白 — 雪白雪白
 xuěbái xuěbaixuěbai

"ขาวมาก"

"ขาวมาก ๆ, ขาวเหมือนหิมะ"

คำประสม 2 พยางค์ 雪白 xuěbái ซึ่งพยางค์แรกมีเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียง 3 และพยางค์ที่สองมีเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียง 2 เมื่อกล่าวคำ 2 พยางค์นี้ เป็นคำซ้ำ 4 พยางค์ 雪白雪白 แล้วพูดว่า xuěbaixuěbai เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ 2 และพยางค์ที่ 4 จะเปลี่ยนจากเสียงสองไปเป็นเสียงเบา ส่วนเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์แรก และพยางค์ที่ 3 จะไม่เปลี่ยน คือเหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม

(3) 打扫 — 打扫打扫
 dǎsǎo dǎsaodǎsao

"กวาด"

"กวาดสักครั้ง, กวาดสักหน่อย"

คำประสม 2 พยางค์ 打扫 dǎsǎo ซึ่งพยางค์แรกและพยางค์ที่ 2 ต่างก็มีเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียง 3 เมื่อกล่าวคำ 2 พยางค์นี้ 2 ครั้ง เป็นคำซ้ำ 4 พยางค์ 打扫打扫 แล้วพูดว่า dǎsaodǎsao เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ 2 และพยางค์ที่ 4 จะเปลี่ยนจากเสียง 3 เป็นเสียงเบา ส่วนเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์แรกและพยางค์ที่ 3 จะไม่เปลี่ยน คือเหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม

(4) 考虑 — 考虑考虑
 kǎolǚ kǎolūkǎolǚ

คำประสม 2 พยางค์ 考虑 kǎolǚ ซึ่งพยางค์แรกมีเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียง 3 และพยางค์ที่ 2 มีเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียง 4 เมื่อกล่าวคำ 2 พยางค์นี้ 2 ครั้ง เป็นคำซ้ำ 4 พยางค์ 考虑考虑 แล้วพูดว่า kǎolūkǎolǚ

เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ 2 และพยางค์ที่ 4 เปลี่ยนจากเสียง 4 เป็นเสียงเบา ส่วนเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์แรกและพยางค์ที่ 3 จะไม่เปลี่ยน คือเหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม

ค. เสียงสระ

คำซ้ำ 4 พยางค์แบบ ABAB ในภาษาจีนมีพยางค์แรกและพยางค์ที่ 3 ลงเสียงหนัก แต่พยางค์แรกลงเสียงหนักกว่าพยางค์ที่ 3 ส่วนพยางค์ที่ 2 และพยางค์ที่ 4 จะไม่ลงเสียงหนัก ดังนั้นเสียงสระในพยางค์แรกจึงมักจะยาวกว่าสระในพยางค์ที่ 3 เล็กน้อย ส่วนเสียงสระในพยางค์ที่ 2 และพยางค์ที่ 4 จะคงเดิม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(1) 研究研究

yánjiúyánjiú

"พิจารณาสักหน่อย ค้นคว้าศึกษาสักครั้ง"

เสียงสระ a ในพยางค์แรกจะยาวกว่าเสียงสระ a ในพยางค์ที่ 3 เล็กน้อย ส่วนเสียงสระ iu ในพยางค์ที่ 2 และพยางค์ที่ 4 คงเดิม

(2) 笔直笔直

bízhíbízhí

"ตรงเปียบ, ตรงมาก ๆ"

เสียงสระ i ในพยางค์แรกจะยาวกว่าเสียงสระ i ในพยางค์ที่ 3 เล็กน้อย ส่วนเสียงสระ i ในพยางค์ที่ 2 และพยางค์ที่ 4 คงเดิม

4.2 สัทลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำในภาษาไทย

4.2.1 สัทลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำ 2 พยางค์ประเภทอิสระ

สัทลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำ 2 พยางค์ประเภทอิสระนี้ เราอาจจะแบ่งเป็น 2 ประเภท ตามสัทลักษณะการลงเสียงหนักเบาของคำซ้ำ ได้แก่ พยางค์ที่ 2 ของ

คำขำลงเสียงหนักประเภทหนึ่งกับพยางค์แรกของคำขำลง "เสียงหนักเน้นพิเศษ"¹ อีก
ประเภทหนึ่ง

4.2.1.1 ลักษณะทางด้านเสียงของคำขำประเภทที่พยางค์ที่ 2 ลง
เสียงหนัก

คำขำ 2 พยางค์ที่พยางค์ที่สองของคำขำลงเสียงหนักนั้น
เกิดจากคำ 8 ชนิด ที่เข้าได้ในภาษาไทย ลักษณะทางด้านเสียงของคำขำ 2 พยางค์
ประเภทนี้มีดังนี้

ก. การลงเสียงหนักเบา

ลักษณะการลงเสียงหนักเบาของคำขำ 2 พยางค์ ประเภท
นี้ คือ พยางค์ที่ 2 ของคำขำจะลงเสียงหนัก ส่วนพยางค์แรกจะไม่ลงเสียงหนัก คือเป็นพยางค์
เสียงเบา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำขำ	ลักษณะการลงเสียงหนักเบา
1. คำนาม	
(1) ล่าว ๆ	. '
(2) เด็ก ๆ	. '
2. คำกริยา	
(1) เขียน ๆ	. '
(2) อ่าวน ๆ	. '
3. คำสรรพนาม	
(1) ใคร ๆ	. '
(2) คุณ ๆ	. '

1

คำว่าเสียงหนักเน้นพิเศษนี้ใช้ตามหนังสือเรื่อง ระบบเสียงภาษาไทย
ของ ดร.กาญจนา นาคสกุล (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520),
หน้า 124.

คำซ้ำ

ลักษณะการลงเสียงหนักเบา

4. คำคุณศัพท์

(1) ขาว ๆ . ' .

(2) เล็ก ๆ . ' .

5. คำกริยาวิเศษณ์

(1) มาก ๆ . ' .

(2) เร็ว ๆ . ' .

6. คำบอกจำนวนนับ

(1) ล้าน ๆ . ' .

(2) หมื่น ๆ . ' .

7. คำลักษณะนาม

(1) เล่ม ๆ . ' .

(2) ตัว ๆ . ' .

8. คำบุพบท

(1) ย่าง ๆ . ' .

(2) โกล ๆ . ' .

ตัวอย่างคำซ้ำ 2 พยางค์ข้างต้นนี้ พยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำจะลงเสียงหนัก พยางค์แรกจะไม่ลงเสียงหนัก แต่ถ้าผู้พูดพูดซ้ำหรือพูดเน้น เสียงหนักเบาในพยางค์ทั้ง 2 จะไม่แตกต่างกันมาก

ข. เสียงวรรณยุกต์

คำซ้ำ 2 พยางค์ที่พยางค์ที่ 2 ลงเสียงหนักนี้ เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำจะไม่เปลี่ยนคือ เหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- (1) กลาง - กลาง ๆ
- (2) หม่อม - หม่อม ๆ
- (3) ที่ - ที่ ๆ
- (4) ช้า - ช้า ๆ
- (5) เขียน - เขียน

ค. เสียงสระ

คำซ้ำ 2 พยางค์ประเภทนี้ พยางค์ที่ 2 ลงเสียงหนัก พยางค์แรกไม่
ลงเสียงหนัก เสียงสระในพยางค์ที่ 2 จึงมักจะยาวกว่าเสียงสระในพยางค์แรก ดังตัวอย่าง
ต่อไปนี้

- (1) ล่าว ๆ

เสียงสระ อา ในพยางค์ที่ 2 จะยาวกว่าเสียงสระ อา ใน
พยางค์แรก

- (2) แดง ๆ

เสียงสระ แอ ในพยางค์ที่ 2 จะยาวกว่าเสียงสระ แอ ในพยางค์
แรก

4.2.1.2 ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำประเภทที่พยางค์แรกลงเสียง
เน้นหนักพิเศษ

คำซ้ำ 2 พยางค์ในภาษาไทยประเภทนี้ พยางค์แรกของ
คำซ้ำจะลงเสียงเน้นหนักพิเศษ และเสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำจะเปลี่ยนไปด้วย ลูปราณี-
ส่มพงษ์ เรียกคำซ้ำประเภทนี้ว่า คำซ้ำที่มีการเปลี่ยนรูป¹ คำซ้ำ 2 พยางค์ที่พยางค์แรก
ของคำซ้ำลงเสียงเน้นหนักพิเศษ เกิดจากคำ 4 ชนิด ได้แก่ คำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์

1

ลูปราณี ส่มพงษ์, "ลักษณะคำซ้ำในภาษาไทย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร
มหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2510) หน้า 2.

และคำบุพบท สัทชนะทางด้านเสียงของคำซ้ำประเภทนี้มีดังนี้

ก. การลงเสียงหนักเบา

สัทชนะการลงเสียงหนักเบาของคำซ้ำ 2 พยางค์ประเภทนี้ คือ พยางค์แรกของคำซ้ำลงเสียงเน้นหนักพิเศษ¹ ส่วนพยางค์ที่ 2 จะลงเสียงหนักธรรมดา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำซ้ำ	สัทชนะการลงเสียงหนักเบา
1. คำกริยา	
(1) ชีบ ชอบ	! '
(2) โกรธ โกรธ	! '
2. คำคุณศัพท์	
(1) แดง แดง	! '
(2) สบาย สบาย	! '
3. คำกริยาวิเศษณ์	
(1) ช้า ช้า	! '
(2) บ่อย บ่อย	! '
4. คำบุพบท	
(1) โกลี โกล	! '
(2) โกลี โกลี	! '
ข. เสียงวรรณยุกต์	

คำซ้ำ 2 พยางค์ที่พยางค์แรกลงเสียงเน้นหนักพิเศษนี้ เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกจะเปลี่ยนไปเป็นเสียงวรรณยุกต์เน้น คือ เปลี่ยนเป็นเสียง

¹ เครื่องหมายที่ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์เน้นในพยางค์ที่ลงเสียงเน้นหนักพิเศษนี้ใช้ตามหนังสือ ระบบเสียงภาษาไทย ของ ดร.กาญจนา นาคสกุล, หน้า 124.

สูง-ขึ้นทั้งสิ้น ส่วนพยางค์ที่สองจะไม่เปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ คือยังคงมีเสียงวรรณยุกต์เหมือนคำเดิม สู่ปราณี สัมพงษ์ ได้กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำประเภทนี้ว่า

เสียงวรรณยุกต์จะเปลี่ยนที่คำซ้ำพยางค์แรก ส่วนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 จะไม่เปลี่ยน คือเหมือนคำเดิมทุกประการ เสียงวรรณยุกต์ที่เปลี่ยนไปนั้นคือเปลี่ยนเป็นเสียงสูงขึ้นไปต่างกับเสียงวรรณยุกต์ตรีซึ่งเป็นเสียงสูง-ระดับและจุดเริ่มของเสียงนี้สูงกว่าเสียงตรีเล็กน้อยและเสียงสูงขึ้นไปอย่างรวดเร็วทำให้เสียงตอนเริ่มและเสียงตอนจบต่างกันมากดังรูป

/ 1

คำซ้ำสองพยางค์ประเภทนี้จะเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกเป็นเสียงวรรณยุกต์เน้นทั้งสิ้น ไม่ว่าเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิมจะเป็นเสียงใด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(1) ไต่ - ไต่ ไต่

เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกของคำซ้ำจะเปลี่ยนจากเสียงสามัญเป็นเสียงสูงขึ้นไป

(2) เก่า - เก่า เก่า

เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกของคำซ้ำจะเปลี่ยนจากเสียงเอกเป็นเสียงสูงขึ้นไป

(3) ชอบ - ช็อบ ช็อบ

เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกของคำซ้ำจะเปลี่ยนจากเสียงโทเป็นเสียงสูงขึ้นไป

(4) ช้ำ - ช้ำ ช้ำ

เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกของคำซ้ำจะเปลี่ยนจากเสียงตรีเป็นเสียงสูงขึ้นไป

¹ สู่ปราณี สัมพงษ์, เรื่องเดียวกัน, หน้า 51.

(5) ขาว - ขิว ขาว

เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรกของคำซ้ำจะเปลี่ยนจากเสียง
จัตวาเป็นเสียงสูงขึ้น

ค. เสียงสระ

คำซ้ำ 2 พยางค์ที่พยางค์แรกลงเสียงเน้นหนักพิเศษนี้ พยางค์
แรกลงเสียงเน้นหนักพิเศษและพยางค์ที่ 2 ลงเสียงหนักธรรมดา พยางค์แรกของคำซ้ำ
จึงลงเสียงหนักมากกว่าพยางค์ที่ 2 ดังนั้นเสียงสระในพยางค์แรกมักจะยาวกว่าสระใน
พยางค์ที่ 2 จะยาวแค่ไหนสุดแต่ผู้พูดต้องการเน้นมากหรือน้อยเพียงไร และผู้พูดจะพูด
เร็วหรือช้า ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(1) ดี ดี

เสียงสระ อี ในพยางค์แรกยาวกว่าสระ อี ในพยางค์ที่ 2

(2) โกรธ โกรธ

เสียงสระ โอ ในพยางค์แรกจะยาวกว่าสระ โอ ในพยางค์ที่ 2

4.2.2 ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำ 2 พยางค์ประเภทไม่มีสระ

คำซ้ำประเภทไม่มีสระในภาษาไทยทั้ง 2 แบบ คือ แบบ XAA
และแบบ AAB มีลักษณะทางด้านเสียงคล้ายกันคือ พยางค์สุดท้ายเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนัก
ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำ 2 แบบ มีดังนี้

4.2.2.1 ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำแบบ XAA

ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำแบบ XAA ในภาษาไทยมี
ดังนี้

ก. การลงเสียงหนักเบา

เราถือว่าคำซ้ำแบบ XAA เป็นกลุ่มคำ 3 พยางค์ ลักษณะ
การลงเสียงหนักเบาของคำซ้ำ XAA นี้คือ พยางค์แรกลงเสียงหนักที่สุด พยางค์ที่ 3 ลง

เสียงทโทรองลงมา ส่วนพยางค์ที่ 2 จะไม่ลงเสียงหนัก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำซ้ำ	ลักษณะการลงเสียงหนักเบา
(1) ชิ่งเหาะ ๆ	1 . "
(2) นึ่งยอง ๆ	1 . "

ข. เสียงวรรณยุกต์

เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำแบบ XAA นี้จะไม่เปลี่ยนคือ คำซ้ำ AA ใน XAA จะมีเสียงวรรณยุกต์เหมือนคำเดิม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำเดิม		คำซ้ำ
(1) ยอง	-	นึ่งยอง ๆ
(2) บัด	-	ตันบัด ๆ
(3) ท่อม	-	เตมท่อม ๆ
(4) พราก	-	ไหลพราก ๆ
(5) หอม	-	ตกหอม ๆ

ค. เสียงสระ

คำซ้ำแบบ XAA นี้ พยางค์ที่สามจะลงเสียงหนักกว่าพยางค์ที่ 2 ดังนั้นเสียงสระในพยางค์ที่ 3 จะยาวกว่าสระในพยางค์ที่ 2 เล็กน้อย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(1) เสียงแจ้ว ๆ

เสียงสระ แอ ในพยางค์ที่ 3 ยาวกว่าสระ แอ ในพยางค์ที่ 2 เล็กน้อย

(2) ชิ่งโทอง ๆ

เสียงสระ โอ ในพยางค์ที่ 3 ยาวกว่าสระ โอ ในพยางค์ที่ 2

เล็กน้อย

4.2.2.2 ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำแบบ AAB

ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำแบบ AAB ในภาษาไทย

มีดังนี้

ก. การลงเสียงหนักเบา

เราถือว่าคำซ้ำแบบ AAB เป็นกลุ่มคำ 3 พยางค์ ลักษณะการลงเสียงหนักเบาของคำซ้ำ AAB นี้คือพยางค์ที่ 3 ลงเสียงหนักที่สุด พยางค์ที่ 2 ลงเสียงหนักรองลงมา ส่วนพยางค์แรกจะไม่ลงเสียงหนัก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำซ้ำ	ลักษณะการลงเสียงหนักเบา
(1) หั่ว ๆ ไป	. " "
(2) ต่อ ๆ ไป	. " "
(3) หั่ง ๆ ที่	. " "

ข. เสียงวรรณยุกต์

เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำแบบ AAB นี้จะไม่เปลี่ยนแปลง คำซ้ำ AA ใน AAB จะมีเสียงวรรณยุกต์เหมือนคำเดิม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำเดิม	คำซ้ำ
(1) ต่อไป	ต่อ ๆ ไป
(2) หั่วไป	หั่ว ๆ ไป
(3) หั่ง ที่	หั่ง ๆ ที่

ค. เสียงสระ

คำซ้ำแบบ AAB ในภาษาไทยนี้ พยางค์ที่ 2 ลงเสียงหนัก พยางค์แรกไม่ลงเสียงหนักจึงทำให้พยางค์ที่ 2 ลงเสียงหนักกว่าพยางค์แรก ดังนั้นเสียงสระในพยางค์ที่สองจึงมักจะยาวกว่าเสียงสระในพยางค์แรกเล็กน้อย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(1) หัง ๆ ที่

เสียงสระ อะ ในพยางค์ที่ 2 อาจะยาวกว่าเสียงสระ อะ ในพยางค์แรกเล็กน้อย

(2) ต่อ ๆ ไป

เสียงสระ ออ ในพยางค์ที่ 2 อาจะยาวกว่าเสียงสระ ออ ในพยางค์แรกเล็กน้อย

4.2.3 ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำ 4 พยางค์แบบ AABB

ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำ 4 พยางค์แบบ AABB ในภาษาไทยมีดังนี้

ก. การลงเสียงหนักเบาของคำซ้ำ 4 พยางค์แบบ AABB นี้คือพยางค์ที่ 4 ลงเสียงหนักที่สุด พยางค์ที่ 2 ลงเสียงหนักรองลงมา ส่วนพยางค์แรกและพยางค์ที่ 3 ของคำซ้ำจะไม่ลงเสียงหนัก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำซ้ำ	ลักษณะการลงเสียงหนักเบา
1. คำนาม	
(1) พี่ ๆ น้อง ๆ	. " . '
(2) หมู่ม ๆ ล่าว ๆ	. " . '
2. คำกริยา	
(1) เข้า ๆ ออก ๆ	. " . '
(2) ไป ๆ มา ๆ	. " . '
3. คำคุณศัพท์	
(1) เล็ก ๆ น้อย ๆ	. " . '
(2) ใหญ่ ๆ โต ๆ	. " . '
4. คำกริยาวิเศษณ์	
(1) ออด ๆ แอด ๆ	. " . '
(2) งก ๆ เงิน ๆ	. " . '

คำซ้ำ

ลักษณะการลงเสียงหนักเบา

5. คำสรรพนาม

- (1) เรา ๆ ท่าน ๆ . " ' .
 (2) เขา ๆ เรา ๆ . " ' .

ข. เสียงวรรณยุกต์

เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำ 4 พยางค์แบบ AABB ในภาษาไทย
 นี้จะไม่เปลี่ยน คือ เหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิมทุกประการ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(1) ตี๋ว	-	ตี ๆ ชีว ๆ
(2) หมุ่มสาว	-	หมุ่ม ๆ สาว ๆ
(3) เข้าออก	-	เข้า ๆ ออก ๆ
(4) เล็กน้อย	-	เล็ก ๆ น้อย ๆ
(5) ล่วยงาม	-	ล่วย ๆ งาม ๆ

ค. เสียงสระ

คำซ้ำ 4 พยางค์แบบ AABB ในภาษาไทยนี้ พยางค์ที่ 2
 และพยางค์ที่ 4 ลงเสียงหนัก ส่วนพยางค์แรกและพยางค์ที่ 3 จะไม่ลงเสียงหนัก
 ดังนั้นเสียงสระในพยางค์ที่ 2 จึงมักจะยาวกว่าเสียงสระในพยางค์แรก และสระในพยางค์
 ที่ 4 มักจะยาวกว่าเสียงสระในพยางค์ที่ 3 เล็กน้อย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- (1) นิ่ง ๆ นอน ๆ

เสียงสระ อะ ในพยางค์ที่ 2 ยาวกว่า สระ อะ ใน
 พยางค์แรกเล็กน้อย และเสียงสระ ออ ในพยางค์ที่ 4 ยาวกว่าสระ ออ ในพยางค์ที่ 3
 เล็กน้อย

- (2) ลูก ๆ หลาน ๆ

เสียงสระ อุ ในพยางค์ที่ 2 ยาวกว่าสระ อุ ในพยางค์
 แรกเล็กน้อย และเสียงสระ อา ในพยางค์ที่ 4 ยาวกว่าสระ อา ในพยางค์ที่ 3 เล็กน้อย

4.2.4 ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำ 4 พยางค์แบบ ABAB

ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำ 4 พยางค์แบบ ABAB ในภาษาไทยนี้อาจจะแบ่งเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ ได้แก่ ประเภทที่เสียงวรรณยุกต์ไม่เปลี่ยนประเภทหนึ่ง และประเภทที่เสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนอีกประเภทหนึ่ง ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำทั้งสองประเภทมีดังต่อไปนี้

4.2.4.1 คำซ้ำประเภทที่เสียงวรรณยุกต์ไม่เปลี่ยน

คำซ้ำ 4 พยางค์แบบ ABAB ที่เสียงวรรณยุกต์ไม่เปลี่ยนนั้น เกิดจากคำ 6 ชนิด ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำกริยาวิเศษณ์ คำคุณศัพท์ คำลักษณะนาม และคำสรรพนาม ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำประเภทนี้มีดังนี้

ก. การลงเสียงหนักเบา

การลงเสียงหนักเบาของคำซ้ำ 4 พยางค์ แบบ ABAB ประเภทที่ไม่เปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์นั้นจะเป็นไปตามการลงเสียงหนักเบาของคำเดิม 2 พยางค์ที่นำมาซ้ำ¹ คือถ้าคำเดิมลงเสียงหนักเฉพาะพยางค์ที่ 2 เมื่อซ้ำเป็นคำซ้ำ 4 พยางค์ ก็จะลงเสียงหนักที่พยางค์ที่ 2 และพยางค์ที่ 4

ถ้าคำเดิมลงเสียงหนักทั้งพยางค์ที่ 1 และพยางค์ที่ 2 เมื่อซ้ำเป็นคำซ้ำ 4 พยางค์ ก็จะลงเสียงหนักทุกพยางค์

อย่างไรก็ตาม พยางค์ที่ 4 มักเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนักที่สุด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

¹ น่าสังเกตว่า ถ้าคำเดิมเป็นคำมูล 2 พยางค์ พยางค์ที่ 1 มักไม่ลงเสียงหนัก แต่ถ้าเป็นคำซ้อนหรือคำประสม พยางค์ที่ 1 มักลงเสียงหนักด้วย เช่น

อาทิตย์ ลงเสียงหนักเฉพาะพยางค์ที่ 2

เลิบบใจ ลงเสียงหนักทั้งพยางค์ที่ 1 และพยางค์ที่ 2

คำซ้ำ

ลักษณะการลงเสียงหนักเบา

1. คำนาม
 - (1) ชั่วโมง ๆ . " . ı
 - (2) นาทิ ๆ . " . ı
2. คำกริยา
 - (1) กระตืบ ๆ . " . ı
 - (2) กระเถิบ ๆ . " . ı
3. คำคุณศัพท์
 - (1) โบราณ ๆ . " . ı
 - (2) อร่อย ๆ . " . ı
4. คำกริยาวิเศษณ์
 - (1) เท่าไร ๆ " " " ı
 - (2) ยังไง ๆ " " " ı
5. คำลักษณะนาม
 - (1) กระลอบ ๆ . " . ı
 - (2) จบบบ ๆ . " . ı
6. คำสรรพนาม
 - (1) อะไร ๆ . " . ı

ข. เสียงวรรณยุกต์

เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำ 4 พยางค์แบบ ABAB

ประเภทนี้จะไม่เปลี่ยน คือเหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

	คำเดิม		คำซ้ำ
(1)	นาทิ	-	นาทิ ๆ
(2)	อร่อย	-	อร่อย ๆ
(3)	เท่าไร	-	เท่าไร ๆ

ค. เสียงสระ

คำซ้ำ 4 พยางค์ ABAB ประเภทที่เสียงวรรณยุกต์ไม่เปลี่ยนนี้ พยางค์ที่ 4 ลงเสียงหนักกว่าพยางค์ที่ 2 ดังนั้นเสียงสระในพยางค์ที่ 4 จึงยาวกว่าเสียงสระในพยางค์ที่ 2 เล็กน้อย ส่วนเสียงสระในพยางค์อื่น ๆ เราทำนายความสั้นยาวไม่ได้ ต้องพิจารณาเป็นคำ ๆ ไป ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(1) โบราณ ๆ

เสียงสระ อา ในพยางค์ที่ 4 อาจะยาวกว่าสระ อา ในพยางค์ที่ 2 เล็กน้อย

(2) ชั่วโมง ๆ

เสียงสระ โอ ในพยางค์ที่ 4 จะยาวกว่าเสียงสระ โอ ในพยางค์ที่ 2 เล็กน้อย

4.2.4.2 คำซ้ำประเภทที่เสียงวรรณยุกต์เปลี่ยน

คำซ้ำ 4 พยางค์แบบ ABAB ในภาษาไทยประเภทที่เสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนนี้ เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 จะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์เน้นเสมอ คำซ้ำ 4 พยางค์ประเภทนี้เกิดจากคำ 4 ชนิด ได้แก่ คำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ และคำสรรพนาม ลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำ 4 พยางค์ประเภทนี้ มีดังนี้

ก. การลงเสียงหนักเบา

การลงเสียงหนักเบาของคำซ้ำ 4 พยางค์แบบ ABAB ประเภทที่เปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์นั้นจะเป็นไปตามการลงเสียงหนักเบาของคำเดิม 2 พยางค์ที่นำมาซ้ำ คือ ถ้าคำเดิมลงเสียงหนักเฉพาะพยางค์ที่ 2 เมื่อซ้ำเป็นคำซ้ำ 4 พยางค์ก็จะลงเสียงหนักที่พยางค์ที่ 2 และที่ 4

ถ้าคำเดิมลงเสียงหนักที่พยางค์ที่ 1 และพยางค์ที่ 2 เมื่อซ้ำเป็นคำซ้ำ 4 พยางค์ก็จะลงเสียงหนักทุกพยางค์

อย่างไรก็ตามพยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำมักเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนักที่สุด คือลงเสียงหนักหนักพิเศษ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำซ้ำ	ลักษณะการลงเสียงหนักเบา
1. คำกริยา	
(1) เล็บไล่เล็บใจ	" ! " ' "
(2) เกรงใจเกรงใจ	" ! " ' "
2. คำกริยาวิเศษณ์	
(1) เท่าไรเท่าไร	" ! " ' "
3. คำคุณศัพท์	
(1) โบราณโบราณ	. ! . ' "
(2) อร่อยอร่อย	. ! . ' "
4. คำสรรพนาม	
(1) อะไรอะไร	. ! . ' "
ข. เสียงวรรณยุกต์	

คำซ้ำ 4 พยางค์แบบ ABAB ที่พยางค์ที่ลงเสียงหนักหนักพิเศษนี้ เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำจะเปลี่ยนไปเป็นเสียงวรรณยุกต์เน้นคือ เปลี่ยนไปเป็นเสียงสูงชัน¹ ทั้งสิ้น ไม่ว่าคำเดิมจะเป็นเสียงวรรณยุกต์ใด ส่วนเสียงวรรณยุกต์พยางค์อื่น ๆ จะไม่เปลี่ยนคือ เหมือนเสียงวรรณยุกต์ของคำเดิม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(1) โบราณ - โบราณโบราณ

เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำจะเปลี่ยนจากเสียงสามัญเป็นเสียงสูงชัน ส่วนเสียงวรรณยุกต์อื่น ๆ จะไม่เปลี่ยน

¹ รายละเอียดดูข้อ ข. ในบทนี้ หน้า 159

(2) อร่อย - อร่อยอร่อย

เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำจะเปลี่ยนจากเสียง เอก เป็นเสียงสูงขึ้น ส่วนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์อื่น ๆ จะไม่เปลี่ยน

(3) ล่งล่ำ - ล่งล่ำล่งล่ำ

เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำจะเปลี่ยนจากเสียงส่ววา เป็นเสียงสูงขึ้น ส่วนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์อื่น ๆ จะไม่เปลี่ยน

ค. เสียงสระ

คำซ้ำ 4 พยางค์ ABAB ที่พยางค์ที่ 2 ลงเสียงเน้นหนักพิเศษ พยางค์ที่ 2 ลงเสียงเน้นหนักพิเศษ พยางค์ที่ 4 ลงเสียงหนักธรรมดา พยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำ จึงลงเสียงหนักกว่าพยางค์ที่ 4 ดังนั้น เสียงสระในพยางค์ที่ 2 จึงมักจะยาวกว่าเสียงสระใน พยางค์ที่ 4 จะยาวกว่ามากน้อยเพียงไรย่อมแล้วแต่ที่ผู้พูดต้องการเน้นมากหรือน้อยเพียงไร และผู้พูดพูดช้าหรือเร็วเพียงไรด้วย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(1) ขยับขยับ

เสียงสระ อะ ในพยางค์ที่ 2 จะยาวกว่าเสียงสระ อะ ในพยางค์
ที่ 4

(2) อร่อยอร่อย

เสียงสระ ออ ในพยางค์ที่ 2 จะยาวกว่าเสียงสระ ออ ในพยางค์
ที่ 4

4.3 การเปรียบเทียบลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำในภาษาจีนและภาษาไทย

เราอาจจะเปรียบเทียบลักษณะทางด้านเสียงของคำซ้ำในภาษาจีนและภาษาไทย
ได้ดังนี้

4.3.1 ลักษณะการลงเสียงหนักเบา

ก. คำซ้ำหลายพยางค์ทั้งประเภทอิสระและประเภทไม่อิสระในภาษาจีน
และภาษาไทยจะลงเสียงหนักที่สุดที่พยางค์สุดท้าย ยกเว้นคำซ้ำ 4 พยางค์แบบ ABAB ในภาษา
จีน

ข. การลงเสียงหนักเบาของคำซ้ำ 2 พยางค์ในภาษาจีนจะเกี่ยวข้องกับชนิดของคำ แต่คำซ้ำในภาษาไทยไม่เกี่ยวข้องกับชนิดของคำ

คำซ้ำ 2 พยางค์ ในภาษาไทยจะลงเสียงหนักที่พยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำเสมอไม่ว่าคำเดิมจะเป็นคำชนิดใด แต่การลงเสียงหนักเบาของคำซ้ำ 2 พยางค์ในภาษาจีนจะเกี่ยวข้องกับชนิดของคำที่นำมาซ้ำด้วยคือ คำซ้ำ 2 พยางค์ที่คำเดิมเป็นคำนาม คำกริยา หรือคำสรรพนาม พยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำจะไม่ลงเสียงหนัก ส่วนคำซ้ำที่คำเดิมเป็นคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ คำบอกจำนวนนับหรือคำลักษณะนาม พยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำจะลงเสียงหนัก รายละเอียดดูข้อ 4.1.1

ค. การลงเสียงหนักเบาของคำซ้ำ 4 พยางค์ในภาษาจีนและภาษาไทย มีลักษณะแตกต่างกันไปตามลักษณะแต่ละภาษา

การลงเสียงหนักเบาของคำซ้ำ 4 พยางค์ในภาษาจีนจะเกี่ยวข้องกับรูปแบบของคำซ้ำ คำซ้ำ 4 พยางค์ในภาษาจีนจะลงเสียงหนักที่คู่ที่พยางค์ที่ 4 ถ้าเป็นคำซ้ำแบบ AABB และจะลงเสียงหนักที่คู่ที่พยางค์แรก ถ้าเป็นคำซ้ำแบบ ABAB (ดูรายละเอียดข้อ 4.1.3 และข้อ 4.1.4)

ส่วนการลงเสียงหนักเบาของคำซ้ำ 4 พยางค์ในภาษาไทยจะเกี่ยวข้องกับเสียงวรรณยุกต์ ของคำซ้ำว่าจะเปลี่ยนหรือไม่เปลี่ยน คำซ้ำ 4 พยางค์ในภาษาไทยจะลงเสียงหนักที่คู่ที่พยางค์ที่ 4 ถ้าเป็นคำซ้ำแบบ AABB และคำซ้ำแบบ ABAB ประเภทที่ไม่เปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ และจะลงเสียงหนักที่คู่ที่พยางค์ที่ 2 ถ้าเป็นคำซ้ำ 4 พยางค์แบบ ABAB ประเภทที่เปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ และการลงเสียงหนักเบาของคำซ้ำ 4 พยางค์แบบ ABAB ในภาษาไทยยังเกี่ยวข้องกับ การลงเสียงหนักเบาของคำเดิมด้วย (รายละเอียดดูข้อ 4.2.3 และข้อ 4.2.4)

4.3.2 ลักษณะเสียงวรรณยุกต์

ก. คำซ้ำ 2 พยางค์ซึ่งคำเดิมเป็นคำนาม คำสรรพนาม คำลักษณะนาม และคำบอกจำนวนนับทั้งในภาษาจีนและภาษาไทย เสียงวรรณยุกต์จะไม่เปลี่ยนคือคำซ้ำเหล่านี้มีเสียงวรรณยุกต์เหมือนคำเดิม

ข. คำซ้ำในภาษาจีนและภาษาไทยซึ่งเสียงวรรณยุกต์จะเปลี่ยนได้คือ คำซ้ำที่คำเดิมเป็นคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์

ค. คำซ้ำในภาษาจีนและภาษาไทยจะเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ที่พยางค์ต่างกัน

คำซ้ำ 2 พยางค์ในภาษาจีนจะเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 แต่คำซ้ำสองพยางค์ในภาษาไทยจะเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์แรก

คำซ้ำ 4 พยางค์ในภาษาจีนจะเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 3 และพยางค์ที่ 4 แต่คำซ้ำ 4 พยางค์ในภาษาไทยจะเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2

ง. รูปแบบของคำซ้ำ 4 พยางค์ในภาษาจีนและภาษาไทยที่เปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ได้จะต่างกัน

คำซ้ำ 4 พยางค์แบบ AABB ในภาษาจีนจะเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ได้ (รายละเอียดดูข้อ 4.1.3) แต่คำซ้ำ 4 พยางค์แบบ AABB ในภาษาไทยนั้นเสียงวรรณยุกต์จะไม่เปลี่ยน

คำซ้ำ 4 พยางค์แบบ ABAB ในภาษาจีนจะเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ไม่ได้ แต่คำซ้ำ 4 พยางค์แบบ ABAB ในภาษาไทยจะเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ได้ (รายละเอียดดูข้อ 4.2.4.2)

4.3.3 ลักษณะเสียงพยัญชนะและเสียงสระ

ลักษณะทางด้านเสียงพยัญชนะและเสียงสระของคำซ้ำในภาษาจีนและภาษาไทย มีลักษณะเหมือนกันบางประการดังนี้

ก. เสียงพยัญชนะของคำซ้ำทั้งประเภทอัสระและประเภทไม้อัสระจะไม่เปลี่ยนแปลงทั้งในภาษาจีนและภาษาไทย

ข. เสียงสระในพยางค์ที่ลงเสียงหนักหรือลงเสียงเน้นหนักพิเศษจะออกเสียงยาวกว่าเสียงสระในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักในทั้งภาษาจีนและภาษาไทย

ตารางที่ 5

การลงเสียงหนักเบาของคำซ้ำในภาษาจีนและภาษาไทยประเภท อีสระ

รูปแบบ	ภาษา พยางค์ ชนิดคำ	ภาษาจีน				ภาษาไทย			
		1	2	3	4	1	2	3	4
แบบ AA	คำนาม	'	.			.	'		
	คำกริยา	'	.			!	'		
	คำสรรพนาม	'	.			.	'		
	คำคุณศัพท์	"	'			.	'		
	คำกริยาวิเศษณ์	"	'			.	'		
	คำบอกจำนวนนับ	"	'			.	'		
	คำลักษณนาม	"	'			.	'		
	คำบุพบท					.	'		
แบบ AABB	คำนาม	"	.	"	'	.	"	.	'
	คำกริยา	"	.	"	'	.	"	.	'
	คำคุณศัพท์	"	.	"	'	.	"	.	'
	คำกริยาวิเศษณ์	"	.	"	'	.	"	.	'
	คำบอกจำนวนนับ	"	.	"	'	.	"	.	'
	คำสรรพนาม					.	"	.	'
	คำลักษณนาม					.	"	.	'
แบบ ABAB	คำนาม					.	"	.	'
	คำกริยา	'	.	"	.	.	"	.	'
	คำคุณศัพท์	'	.	"	.	.	"	.	'
	คำกริยาวิเศษณ์	'	.	"	.	"	"	"	'
	คำสรรพนาม	'	.	"	.	.	"	.	'
	คำลักษณนาม					.	"	.	'

ตารางที่ 6

การลงเสียงหนักเบาของคำซ้ำในภาษาจีนและภาษาไทยประเภทไม่อิสระ

รูปแบบ	ภาษา	ภาษาจีน				ภาษาไทย			
	พยางค์	1	2	3	4	1	2	3	4
		แบบ XAA	"	o	'		'	.	"
แบบ AAX	"	.	'						
	"	o	'						
แบบ AAB	"	o	'		.	"	'		
แบบ XbuAA	"	.	"	'					

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 7

การเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำในภาษาจีนและภาษาไทย

รูปแบบ	คำเดิม	ภาษา		ภาษาจีน				ภาษาไทย				
		พยางค์		1	2	3	4	1	2	3	4	
แบบ AA	คำนาม				-				-			
	คำกริยา							v				
	คำสรรพนาม								-			
	คำคุณศัพท์				v				v			
	คำกริยาวิเศษณ์				v				v			
	คำบอกจำนวนนับ									-		
	คำลักษณนาม									-		
	คำบุพบท									v		
แบบ AABB	คำนาม					-	-			-		
	คำกริยา					v	v			-		
	คำคุณศัพท์					v	v			-		
	คำกริยาวิเศษณ์					v	v			-		
	คำบอกจำนวนนับ						-	-				
	คำสรรพนาม										-	
แบบ ABAB	คำนาม										-	
	คำกริยา					v		v			v	
	คำคุณศัพท์					v		v			v	
	คำกริยาวิเศษณ์					v		v			v	
	คำสรรพนาม						-				v	
	คำลักษณนาม											-

v หมายถึง เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์นี้เปลี่ยน

√ หมายถึง เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์นี้จะมี 2 ชนิด คือเปลี่ยนและไม่เปลี่ยน

- หมายถึง เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์นี้จะไม่เปลี่ยน